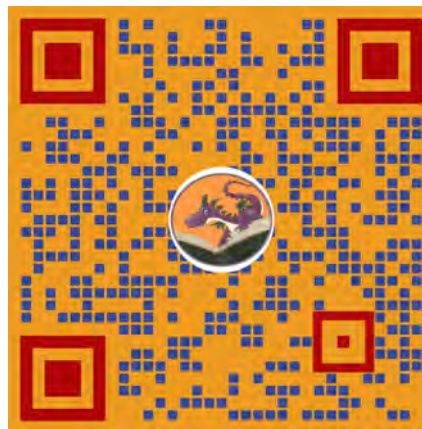

Ova e-knjiga je preuzeta sa web stranice <https://www.knjigosaur.ba> i besplatna je za osobnu upotrebu.

Ograničenja u upotrebi materijala

Materijali na web portalu <https://www.knjigosaur.ba> zaštićeno su autorsko pravo autora i vlasnika Portala (u daljnjem tekstu VLASNIK) ili drugih pravnih osoba.

Ova knjiga je intelektualno vlasništvo VLASNIKA te je zaštićena Zakonom o autorskim pravima.

Ukoliko želite naše materijale koristiti za edukacijske svrhe, slobodno nam se javite i rado ćemo vam izaći u susret.

Prenošenje sadržaja

Materijali sa PORTALA <https://www.knjigosaur.ba>, također ne smiju biti kopirani, izdavani, prevedeni, ili na bilo koji drugi način distribuirani ukoliko se ne navodi izvor (uključujući poveznicu prema izvornom članku ili naslovnoj stranici PORTALA).

Jagoda Iličić

KUĆICA NA MJESECU

IMPRESUM

Jagoda Iličić

KUĆICA NA MJESECU

Ilustrirala: Tatjana Andrejević

U SVIJETU SRETNIH ŠAPICA, LIJEPIH RIJEČI I RADOSNE DJECE

Iz pera naše Knjigoline stiže još jedna serija priča za djecu u kojima su, ovog puta, glavni junaci njezina tri psića. Na samom početku čitalac bude uvučen u jedan prekrasni svijet u kome se svakodnevno događaju neobične priče iz kojih djeca mogu mnogo naučiti o ljubavi, prijateljstvu, odanosti. Pisane jezikom koji djeca odlično razumiju, ukrašene fotografijama nestašnih vlasnica šapica koje pripadaju spisateljicinoj obitelji, knjiga je na prvi pogled neodoljiva.

Psići imaju sve osobine djece. Znatizeljni su, vole maženja, osjećaju sestrinsku ljubomoru i odlučuju se na putovanja u kojima žele istražiti svijet kome pripadaju. Kvalitet priča ogleda se i na pedagoškom planu. Lako ih je iskoristiti u školi kao motivacijsko štivo nakon koga će djeca razgovarati o najvažnijim aspektima života, o svojim osjećanjima i načinima na koji nadilaze probleme koje imaju. Iz priča izvire toplina koja je potrebna svakom djetetu.

U priči *Kraljevstvo sretnih šapica*, spisateljica govori o obitelji, roditeljstvu i svemu što roditelji osjećaju prema svojoj djeci. Tetka žaba izmamit će osmijeh svakom čitatelju. Tetke su, inače, česti likovi u literaturi za djecu. Toplina kojom zrači dom u kome tetke

goste svoje nećake nezaboravne su uspomene iz djetinjstva. Djeci je potrebno razumijevanje kojom zrači tetka žaba iz ove priče.

Serijal pod nazivom *Av Av priče* nudi niz kratkih zapisa u kojima se ogleda svakodnevnica u kojoj svaki cvijet, svaka pojava poput vjetra ili seobe priča ima svoj literarni okvir u kome spisateljica majstorski oslikava život bojama koje mu pripadaju, bojama kojima bi trebali biti obojeni svi sretni dani jednog djetinjstva.

Zadovoljstvo je listati, čitati, gledati i razmišljati o svemu što ova knjiga nudi. Bilo bi lijepo kada bi na promocijama koje će sigurno uslijediti nakon objavljivanja, glavni junaci mogli biti predstavljeni zajedno s knjigom.

Zbog svega ovoga, kvalitete književnog teksta, maštovitosti koncepta, topline i emotivne ljekovitosti, ovu knjigu preporučujem i radujem se unaprijed njezinom putu u svijet djece.

Sanja Tomić

POVEDI ME U KUĆICU NA MJESECU

Putujući kroz novu knjigu spisateljice Jagode Iličić, u onome ko čita pobuđuje se znatizjelja za otkrivanjem onoga što se krije ispod ovog šarmantnog naslova.

Ko živi u kućici na mjesecu? S velikom radošću otkrivam da su glavni junaci u pričama psići s kojima autorica dijeli svoju svakodnevnicu. Pripovijedanje teče poput neke tople rijeke pune bistre vode. Smjenjuju se opisi, nepredvidive situacije, događaji koji traže gledanje na svijet iz jednog sasvim drugačijeg kuta. Priče u knjizi grupisane su tako da polovicu čine bajke a drugu polovicu niz kratkih priča koje nude odgovore kako se nositi s pojedinim osjećanjima kao što su strah, ljubav, ljubomora.

Mislim da je riječ o dragocjenom štivu koje svima onima koji pomažu djeci da odrastu pružaju riznicu tekstova za kojima mogu posegnuti kad god žele objasniti djeci neku dilemu ili im pomoći da se osjećaju bolje. Iz priča izvire toplina i ona zapanjujuća ljepota svakodnevnice koja je okupana dobrotom i ljubavlju. Kada imate dom u kome se oni koji žive vole i poštuju, sve nezamislive prepreke bivaju sklonjene, svaki dan ima posebnu draž a ljubav koja povezuje sve njih ocrtava prekrasan kolaž u kome se ogledaju njihovi životi.

U svijetu u kome vlada neprekidna utrka za materijalnim, jedna ovakva oaza nudi djeci i drugačije izbore puteva kojima se dolazi do sreće. Sretni smo tamo gdje možemo živjeti svoju suštinu, gdje možemo postojati bez straha od osude, slijediti vlastite želje i snove i dijeliti taj svijet s iskrenim i odanim bićima.

Vjerujem da će knjiga veoma lako pronaći put do najmlađih čitalaca. U tome će joj mnogo olakšati fotografije psića koje oslikavaju ono o čemu tekst govori.

Kućica na mjesecu nosi snažnu i humanu poruku kako ovaj svijet dijelimo s bićima koja zaslužuju ljubav i poštovanje i kako odrastanje može biti avantura ako se na tom putu oslonimo na mudrost i iskustvo onih koji nam žele samo najbolje.

Mirsad Bećirbašić

LONČIĆU, SKUHAJ MI PRIČU!

Bio jednom jedan lonac i imao dvadeset poklopčića. Svašta se kuhalo u tom loncu. Slatka jela, slana jela, kreme, marmelade, juhe i složenci. Događalo se, ponekad, da je lonac bio do vrha pun luka, papra i ljutih papričica pa bi iz njega pjenilo i šištaloo kao u vulkanu. Svako me je jelu pristajao neki od poklopčića. Neki malo više, neki malo manje. Što god bi lončić skuhaoo, poklopčići bi u tome okupali nosiće. A bilo je tu doista različitih nosića, od crvenih pufnastih do četvrtastih s oznakama kockice za *Čovječee ne ljuti se*. Poklopčići su slijedili lonac kamo god da se zaputio. Bilo je dana kada je lončić poželio malo samoće tek da bi se počastio kojim trenutkom tišine, ali mu je ta raskoš bivala nedostižnom jer su poklopčići zveckali, zapitkivali, iščekivali, prepirali se i tražili pravdu u svojim neprekidnim čarkama. Jednoga je jutra lonac zakuhaoo oblak kišne juhe.

– Ja želim prvi gutljaj! – rekao je crveni poklopčić s bijelim tufnama. – Volim okus kiše. Nekako je svi- len i obećava ukus slasne jabuke.

– Zašto ti uvijek moraš biti prvi? I o kakvim jabu- kama pričaš? Svi znaju da kiša miriše na kupine. Nije fer da je prvi zalogaj uvijek tvoj! – usprotivio se poklopčić sa žutim crtama u obliku valova.

Svih je dvadeset poklopčića počelo zveckati u glas i stvarati nenasnosnu buku.

– Meni je svega dosta! – pomislio je lonac. – I jela i poklopčića. Odlazim!

Prije nego su poklopčići imali vremena za odgovor zaputio se u daleki svijet.

Svijet je čudesno mjesto. U njemu uvijek neki put čeka nekog putnika. Lončić se, tako, našao u polju na kome je rasla visoka trava. U travu su bili upleteni cvjetovi. Zagrljeni s vlatima njihali su se zvončići, divlje ruže i samonikli suncokreti. Lončić je pronašao jedan panj i sjeo da se odmori. Malo je i zadrijemao. Jedan mu je suncokret ljubazno načinio mu hlad.

– Putnicima treba pomoći! – mudrovao je glasno i tražio potvrdu svojih riječi gledajući u Sunce. A Sunce je nježnim rukama milovalo tanke vlatic travne. Nevidljivi brod zaplovio je preko livade. Na pramcu je stajao kapetan Vjetar. Odjednom je iz trave provirio maleni, čupavi periskop.

– Oprez! – povikao je kapetan svojim nevidljivim mornarima. – Podmornica na vidiku!

Brod je u posljednjem trenutku skrenuo s putanje i odjedrio u krošnje drveća. Trenutak poslije uz periskop u obliku repića izronila je i malena, čupava glava, okrenula se lijevo i desno pa opet uronila u zeleno more da bi se pojavila na novom mjestu. Iz trave su izvirile četiri dražesne, čupave šapice.

– Kamo si se zaputila gospođice Podmornice? – upitao je suncokret.

– Idem na put oko svijeta. Nikada se neću vratiti. Baš nikada! I samo da znaš, ne zovem se Podmornica nego Zlatokosa – odgovorila je prkosno i visoko podigla svoju njuškicu u kojoj je, poput zastave, vijorila šarena čarapa.

Lonac se prenuo iz sna.

– O ho ho – zaklokotao je. – Putevi su, ovih dana, puni putnika. Radoznao sam, kome pripada ta čarapa?

– Čarapa pripada jednoj nozi. Na svijetu postoji još jedna i nju je sakrila moja sestra. Ona stalno radi stvari koje me ljute! Zato sam odlučila otići daleko, daleko i ponijeti moju čarapu. I nikada se više neću vratiti.

– To smo već čuli. Samo, ne mislite li da će noga tugovati? – upitao je lonac radoznalo. – A možda i sestra? Teško je imati pa nemati sestru. Razboliš se od usamljenosti.

– Baš me briga! – odbrusila je Zlatokosa i krenula dalje.

– Sačekaj! – doviknuo je lonac. – Jesi li slušala priču u kojoj se spominje baš takva čarapa?

Vlati trave priklonile su se starom panju. Svi su u polju voljeli priče. One koje je pričao vjetar i one koje je svirao cvrčak i one koje je pleo stari pauk. Zlatokosa je nesigurno zastala.

– Ova čarapa pripada meni. Ne želim da se izgubi u nekoj priči.

– I dalje će pripadati tebi. Samo ćemo je posuditi nekoj princezi, kralju, vitezcu, da ne hodaju bosu.

– Ako je tako, dobro – rekla je Zlatokosa koja je pored svojih zlatnih čuperaka imala i zlatno srce i nije joj se sviđalo da netko po svijedu hoda bos, pa makar to bilo i u priči. Sjela je pored lonca i ispustila svoju dragocjenu čarapu. Čarapa se u trenu našla u loncu. Iz lonca se prvo počelo dimiti pa svjetlucati sve dok, poput radosnog potočića, nisu zažuborile riječi.

– Živjele jednom u jednoj dalekoj zemlji dvije princeze, Sunčica i Zvončica. Nosile su iste šiške, iste haljinice i iste čarape. Samo ih je kraljica mama mogla razlikovati. Dadilja je jednoj vezala žutu a drugoj plavu mašnu, ali su ih one nestašno mijenjale i tako dovodile u zabunu svoju učiteljicu.

Kraljica majka pričala im je najljepše priče, tata kralj ih je učio igrati košarku a kraljevske dadilje počavale finom ponašanju. Princeze su, počesto, zabavljale uraditi zadaću, složiti odjeću i probuditi se na vrijeme.

– Gdje je moja čarapa! – vikala je Sunčica jednoga jutra iz svog velikog kreveta. – Tamo gdje si je ostavila! – odgovorila joj je Zvončica. – Zapravo, bila je tamo. Sada je na mojoj nozi. Meni ljepše stoji.

– Vrati mi moju čarapu.

– Neću!

– Vrati!

– Neću!

– Zvat ću mamu i onda si gotova.

– Onda ti neću reći gdje je druga čarapa. Hodat ćeš bosa pa ćeš se prehladiti i nos će ti postati crven i ogroman kao balon.

– Mamaaaaa! – povikala je Sunčica.

Kraljevska je dadilja slušala njihovu prepirku ispred vrata sobe. Razmišljala je o tome kako je to teška služba biti dadilja princezama.

– Neka me moj vilinski otac kazni jer sam prekršila obećanje! – rekla je.

Izvadila je svoj čarobni štapić i ljutito zamahnula.

– Hokus pokus! – povikala je. – Neka čarape ožive.

Dadilja je bila kćer vilinskog cara. Godinu je dana trebala raditi kao čovjek da bi položila ispite i završila vilinsku školu.

Čarapa je veselo poskočila na princezinoj nozi. Ispod kreveta je provirila i njezina sestra, ali je princeza već jurila iz dvora noseći princezu daleko, daleko.

– Jesu li je pronašli? – pitao je suncokret koji je prvi put zaboravio na Sunce i počeo slijediti priču.

– Tražili su je i tražili. Junaci i lovci, vojnici, vitezovi, kraljevići. Ali je nisu pronašli.

– Jadno moje dijete! – tugovala je kraljica. – Nikada je neće pronaći.

Sunčica je jurila svijetom. Za to je vrijeme Zvončica sjedila sama u dvorcu i čudila se što joj igre više nisu zabavne a lekcije zanimljive. U svemu joj je nedostajala njezina sestra.

– Možda preostala čarapa zna gdje je mogu pronaći – pomislila je. Obula je čarapu koja je tugovala ispod kreveta jer je i njoj nedostajao njezin par. Čim je čarapa osjetila da joj se bliži putovanje, zagolicala je prstiće na princezinoj nožici i pojurila poput vjetra preko polja u gustu šumu. Trčala je i trčala sve dok

se nije zaustavila pored jazbine starog lisca. Lisac je zadovoljno sjedio i uvijao svojim dugim repom. Ispred njega se pušila zdjela puna ukusnog jela. Dvorila ga je Sunčica i neutješno plakala.

– Je li Zvončica uplašila lisca? – nestrpljivo je upao u priču suncokret.

– Je li ponijela čarobni štapić? – pitala je sjenica s vrha obližnjeg drveta.

– Je li...

– Zvučite baš kao moji poklopčići – rekao je lonac.

– Trebate biti strpljivi kada slušate priču.

Lisac se uplašio a sestrice su se zagrlile. Veselo su zaplesale i one i njihove čarape. Vratile su se u dvorac i te su večeri dugo pričale jedna drugoj o svemu što su doživjele u vremenu u kome su bile razdvojene.

– Zašto nam ne ispričaš što je doživjela Sunčica? – pitao je suncokret.

– To je duga priča puna strašnih mjesta za koje nam treba cijeli dan. Ovaj smo već potrošili! – uzdahnio je lonac. – U priči uvijek mora ostati nešto što i sami morate zamisliti – dodao je mudro.

Sunce je oklijevalo krenuti na počinak. I ono je osluškivalo priču.

– Vrijeme je! – uzdahnulo je i krenulo ka svom velikom krevetu koji ga je čekao iza zapadnog brda. Plavičasti sumrak pokrio je livadu a okruglo lice Mjeseca izronilo je iznad svijeta.

– Moram se vratiti kući. Pada mrak! – zalajala je Zlatokosa.

– Čarapa je tvoja a priča moja! – rekao je lonac i pomislio kako mu nedostaju njegovi poklopčići. Sun-

cokret se, opet, zagledao u nebo a vjetar je odlutao niz polje. U daljini se čulo dozivanje. Zlatokosa je odjurila kroz travu.

Mjesec je te večeri zavirivao na sve strane ne bi li ugledao neku kraljevnu kako pleše u šarenim čarapama.

A lonac?

Lonac se vratio svojim poklopčićima i odnio im priču za večeru.

– Jesu li princeze živjele sretno do kraja života? – pitao je plavi poklopčić pospano.

– Je li dadilja bila kažnjena? – pitao je žuti poklopčić.

– Je li, je li... – zveckalo je svih dvadeset. Lonac se zadovoljno smješкао i njihao kao brod na pučini. Umio je taj lonac skuhati priču od svega. Takvi se više nigdje ne mogu pronaći. Ja znam za samo jednog i taj živi daleko, daleko, tamo gdje se rađaju bajke i putuju svijetom u svojim začaranim čarapama.

AV AV PŘIČE

LIJEPO PONAŠANJE

– Vaši psi su neodgojeni! – rekla je teta u parku. Sjedila je na klupi i čitala novine.

Av Av joj je skočila u krilo i pogužvala joj stranicu na kojoj je bio recept za zdrav doručak. Teta je vrisnula, Av Av je zalajala i odskakutala dalje kada je uvidjela da na tom mjestu nema nikakvog slatkog zalogaja za nju. Ni ruke koje su držale tu šuškvu stvar nisu bile spremne da je pomaze.

– Bezveze mjesto! – zalajala je Av Av i odjurila za repićem kojim je mahala Av Av Av.

Čovjekica je pokušala izgladiti nespornost.

– One su još male – rekla je namrgođenoj teti. – Šuškanje papira podsjeća ih na slatkiše. Zna, imamo puno tetaka i sve im donose slatkiše.

– Ne zanimaju me slatkiši i tetke. Došla sam u park oslušivati prirodu a vaši psi mi u tome smetaju. I još skaču po meni. Treba vas prijaviti inspekciji.

Sad se Čovjekica već naljutila.

– Moji psići su dio prirode i to jedan od najljepših. I nisu neodgojeni. Samo se vole maziti.

– Dobar odgoj počinje rano i kod psića i kod djece. Naučite ih kako se ponaša u društvu i nećete imati problema – odbrusila je teta i zadubila se u čitanje. Time je poručila da je razgovor gotov.

Čovjekica je zašuškala vrećicom sa slatkišima i uspjela dozvati Av, Av Av i Av Av Av. Dotrčale su i poslušno sačekale da im namjesti povodce.

– Trebamo učiniti nešto s njima – rekla je Čovjekica Čovjeku te večeri. – One nikog ne slušaju. Odazivaju se samo na šum slatkiša, trče kamo žele i laju kada to nije potrebno.

– To je u psećem svijetu normalno ponašanje – rekao je Čovjek i pomazio mamu Av koja je ležala pored njegove noge. Mama Av je podigla uši kao da se slaže.

– Ali u svijetu ljudi nije normalno. Svi kažu da smo ih razmazili. Potražit ću na internetu neku školu za njih.

I tako su, jednog jutra, Av Av i Av Av Av krenule u školu za psiće. Tamo su ih pokušali naučiti kada treba potrčati, sjesti, uzeti hranu. Učitelj je izgovarao riječi koje su trebali poslušati. I nije im išlo loše. Ali, kada bi došle kući, sve bi zaboravile. Čovjek i Čovjekica nisu izgovarali prave riječi i puštali su ih da jedu kada žele i sjede isto tako.

Čovjek i Čovjekica su pozvani na razgovor. Učitelj je strogo rekao da njihove čupavice neće napredovati ako i kod kuće ne budu važila ista pravila kao u školi.

Svi su se vratili kući pokunjeni. I pokušali su biti lijepo odgojeni cijeli jedan dan. Čovjek je naglašavao riječi: sjedi, uzmi, donesi i stop a Čovjekica je sakrila posude s hranom. Uvečer su svi bili veoma umorni. Čovjeka je boljelo grlo. Čupavice su bile uznemirene i skakale su više nego inače zahtijevajući svoje slatkiše i pune posude s hranom.

– Umorila sam se od kućne škole! – rekla je Čovjekica kada je pala noć. – Neću tako moći svaki dan.

– A da odemo negdje gdje svi možemo biti neodgojeni? – predložio je Čovjek.

– Mogli bismo! – prihvatila je Čovjekica radosno.

I tako su se svi doselili na staru farmu. Čupavice su tamo skakale, lajale i trčale po cijeli dan. Čovjekica je u pidžami obilazila ruže i nije se redovito češljala. A tek Čovjek. On je pjevao svakog jutra i dijelio kekse i lijevo i desno.

DOBRO JUTRO!

– Dobro jutro, vaša lajavosti! – pozdravio je Suncokret mamu Av dostojnstvenim naklonom svoje žute glave. Jeste li se naspavali?

– Dobro jutro, vaša suncoglavosti! – uzvratila je mama Av jureći u polje.

– Av, av, av! – doviknule su gospođice Av Av i Av Av Av jureći za tragom svoje majke.

– Moje Av susjede veoma su živahne jutros! – zaključio je suncokret i zbunjeno se okrenuo oko sebe. Polja je pokrila nježna izmaglica. Svijet je izgledao kao da je njime prošetala Kraljica Tisuću Velova. Njezini tragovi njihali su se u krošnjama, iznad polja, skrivajući planine u daljini.

– Gdje je Sunce? – pitao se Suncokret. Nije volio dane u kojima Sunce nije bilo na svom mjestu.

Mama Av dojurila je iz polja.

– Znaš li gdje je moja kost? Ostavila sam je ispod grma hortenzije. Grm je tu ali kost nije.

– Možda biste to trebali upitati vjevericu. Ona vidi mnogo toga sa svog drveta – ljubazno je odgovorio Suncokret.

I baš u tom času dugorepa je doskakutala iz magle, užurbana kao i uvijek.

– Dobro jutro, vaša kradljivosti! – pozdravio je Suncokret. – Jeste li vidjeli moje Sunce i njezinu kost?

– Dobro jutro, vaša zbunjenosti! – odbrusila je vjeverica. – Uvijek tražite nešto što nije vaše a mene zovete kradljivicom. Sunce je negdje gore a kost negdje dole. Prosto kao zreo lješnjak. Sve je to odcvrkutala dok se vješto penjala na drvo lješnjaka.

– Opet krade naše lješnjake! – zalajala je mama Av.

– Nisu vaši! Lješnjaci rastu na drvetu koje je niklo samo i pripada svima a pogotovo vjevericama! – odgovorila je vjeverica ljutito s vrha drveta.

– Ali rastu na našoj farmi. A to je starije – nije se zaustavljala mama Av.

– Koka ili jaje! Što je starije? Kad smo već kod toga, jeste li vidjeli neko pile jutros, vaša svadljivosti? – graktao je jastreb sa stare kruške. – Jede mi se neki dobar zalogaj a nigdje nijednog na vidiku.

– Dobro jutro, vaša pospanosti! – začulo se iz kuće. – Jeste li lijepo spavali! – pitao je Čovjek Čovjekicu.

– Nisam, vaša radoznalosti. Njihove lajavosti su me budile cijelu noć.

– Gdje su moji ključevi? Žurim na posao? – pitao je Čovjek preturajući stvari po cijeloj kući.

– Gdje je moja čarapa? – pitala je Čovjekica. – Jednu imam, ali druga je nestala.

Kraljica Tisuću Velova u tom je času krenula dalje zajedno sa svojim šalovima, skutovima i vrpcama. Krajolik je zablistao umiven rosom.

– Evo ga! – obradovao se Suncokret i okrenuo svoje nasmijano lice Suncu koje je blistalo na istoku. I ono se obradovalo kada je ugledalo Suncokret. Pomilovalo je njegovo sretno lice svojim zlatnim prstićima a onda pomaknulo jedan listić na grmu ispod koga su se ukazale kost i čarapa. Samo se oglušilo na pitanja gospodina Jastreba. Bolje da njegova grabljivost ostane gladna nego da mu otkrije gdje se gnijezde fazan i njegova obitelj.

– Nikad ne složiš svoje stvari tamo gdje treba! – negodovala je Čovjekica slažući odjeću. Na stolici ispod bačenih pantalona ugledala je ključeve.

– Stvari su uvijek tamo gdje smo ih ostavili – zaključila je mama Av i odjurila u polje u potrazi za sigurnim mjestom za svoju kost.

– Zagrljaj pa idem, vaša ljutitosti! – zaplesao je Čovjek grleći Čovjekicu. Ona se nasmiješila i prihvatila poziv na ples.

– Požurite, inače ćete zakasniti, vaša šašavosti! – rekla je nježno. I tako je počeo još jedan divan i nasmijan dan.

NAJLJEPŠE MJESTO NAS SVIJETU

Av Av je trčala livadom. Bilo je jutro. Kapljice rose svjetlucale su na vlatima trave.

– Tuširanjeeee!! – lajala je na sav glas. Kad je već bila sasvim mokra, potražila je mjesto na kome će se odmoriti i osušiti. Legla je u sjenku ukrasnog grma i uvaljala se u prašnu.

– Ovo je čisti av av užitak! – zadovoljno je rekla i namjestila se kao na plaži. Najljepše mjesto na svijetu.

– Prljavo, mračno i vlažno! Gvak! – dobacio je gavran s obližnjeg drveta. – Nikad nisi bila na nekoj visokoj grani kao ja sada. Odavdje mogu vidjeti daleko, daleko i još nasloniti glavu na oblak.

– Stvarno?! Što vidiš s te grane? – pitala je Av Av.

– Vidim planine, jezero i krovove.

– Dođite na kolače! – zvala je tetka žaba. – U mojoj je rupi sada najugodnije. Vani prži sunce a u mojoj kuhinji je vlažno i svježije. Kre. Kre.

Čovjekica se ljuljala na drvenoj ljuljački i čitala knjigu. Podigla je pogled kada je rasprava počela. Av, gak, kre pa tako u krug. Onda se svim tim glasovima pridružilo nježno šuštanje vjetra.

– Voljela bih da sam na moru! – rekla je. – Mislim da su kamenčići na obali mora na najljepšem mjestu na svijetu. Osluškuju valove, sunčaju se i kupaju. Ponekad ih more odnese na pučinu i potonu u dubine zajedno s blagom, brodovima i starim gradovima.

Čovjek se vratio iz vrta. Nosio je svježe ubrano povrće.

– Ovo je najljepše mjesto na svijetu! – rekao je. – Tu možeš biti jedno s prirodom, sa svemirom.

– Ali nas je dvoje! – nasmijala se Čovjekica.

– Petero! – dodala je Av.

– Najljepše mjesto na svijetu je ono na kome si sretan! – dodala je tetka žaba, gricnula svoj kolačić i utonula u popodnevnu dremku.

KRADLJIVICA

Čovjekica voli kolače. Farma često miriše na kekse i torte.

– Bit će lješnjaka! – govorio je jednog jutra Čovjek. Stajao je ispred lješnjakovog stabla na kome su se, poput novogodišnjih ukrasa, njihali lješnjaci.

Mama Av je zabrinuto mahnula repom. Čovjek i Čovjekica nisu znali da se stablu, već nekoliko dana, prikrada čudno stvorenje dugog repa.

– Av, av, ovaj psić leti! – zalajala je sestrice Av kad je prvi put ugledala stvorenje kako skakuće s grane na granu.

– Ne leti, samo se vješto penje uz stablo! – rekla je mama Av.

– Zašto to mi ne možemo? – ljutila se AvAv. – Trebamo je uhvatiti i natjerati da nam kaže tajnu.

Jutro je bilo toplo, plavo i mirisno. U voćnjaku su sazrijevale jabuke i šljive.

Čovjek i Čovjekica su se tek probudili i otvorili vrata kako bi njihova čupava stvorenja istrčala u novi dan. I onda jutro više nije bilo mirno.

– Silazi s tog drveta, kad ti kažem! Av av! – lajala je jedna.

– To su lješnjaci naše Čovjekice. Prestani ih brati, smjesta! – dovikivala je druga.

Stvorenje je zastalo.

– Ovo je moje stablo. Ja jedem lješnjake. Vama, psima, nisu potrebni. Ljudi misle da je sve njihovo. Ovo je stablo izraslo samo.

– Av, av, mi živimo ovdje. Ovo je naša farma. Ne možeš brati nešto s naše farme i reći da je tvoje! – ljutila se mama Av.

– Ja sam živjela ovdje prije nego ste vi došli. I moja je mama živjela ovdje i baka. Sve smo uzimale lješnjake s ovog stabla i čuvale ih za zimu – nastavila je za sebe: – I zrak je njihov i stabla su njihova, sve je njihovo. Tako misle ti ljudi. Trebao bi im netko reći da to nije istina – gundala je i brala marljivo.

– Prestani brati naše lješnjake! – bunila se Av Av.

– Zašto me ne zaustaviš? Popni se i uzmi lješnjaka koliko želiš! – izazivala je Dugorepa.

Sve tri čupavice su zalajale tako glasno da je njihov lavež odjekivao farmom.

Čovjekica je istrčala u dvorište uplašena da se njezinim mezimicama nije dogodilo nešto. Čovjek se nasmijao slici koju su ugledali. Tri psića stajala su ispod stabla lješnjaka po kome je skakutala živahna vjeverica.

– Trebamo pripremiti drva za zimu! – rekao je Čovjek i zagrlio Čovjekicu. – Vidi kako se ova pametna vjeverica već pobrinula za sebe.

Pozvali su lajavice na doručak. I dok su repići plesali iznad zdjelica, vjeverica je odskakutala dalje. Ona nema vremena za gubljenje. Zima dolazi. I pripada svima. I ljudima i vjevericama.

PUTOVANJE

U polju živi obitelj fazana. Tata fazan uvijek je dotjeran. Njegov dugački rep ponosno ga prati. Oko vrata ima prsten. Mama fazan nema vremena za dotjerivanje. Uvijek nosi istu sivu haljinu.

– Budi tih! – opominje muža dok šetaju, ali je on nikad ne poslušao. Najglasniji je kada ga nešto uplaši. Tada se njegov glas prolomi preko polja.

Onda gospođice Av pojure kao vjetar u polje u potrazi za vlasnikom tog glasa.

– Rekla sam ti! – gundča mama fazan i trči kroz travu.

– Požuri! – opominje tata fazan. – Samo da stignemo do našeg drveta i spašeni smo.

I spasili su se. Mama fazan je s olakšanjem sjela na svoju omiljenu granu.

– Zašto ove jeseni ne bismo i nas dvoje krenuli na jug? Nikad ne putujemo? – pitala je. Zamišljeno se zagledala u oblake. – Voljela bih vidjeti malo svijeta.

– Fazani nisu ptice selice! – usprotivio se tata fazan. – Mi se držimo kraja u kome smo rođeni. Tu je najljepše.

– Kako znaš da je ovdje najljepše ako nisi mrdnuo dalje od one šume na dnu livade?

– Svijet je pun opasnosti. Ovdje smo sigurni i znamo kako pronaći sklonište. Kakva šašava ideja letjeti u Afriku – odbrusio je tata fazan.

– Ti nemaš nimalo avanturističkog duha! – odgovorila je mama fazan razočarano i okrenula mu leđa. – Slavuj je manji od nas a opet putuje. Da samo znaš kakve mi je priče ispričao!

– Kakve priče? – upitao je znatiželjno tata fazan.

– Divne priče. Taj je vidio svijeta. I tako divno pjeva u proljeće – nastavila je mama fazan zaneseno. – Kad on pjeva lajavice šute.

– Taj nema pametnijeg posla! – odbrusio je ljubomorno tata fazan. – Ti jedva pretrčiš polje a letjela bi tako daleko. Ne budi zanesena.

Ali, mama fazan je baš željela biti zanesena. Idućeg je jutro počela s vježbama. Trčala je oko polja i trenirala uzlet. Tata fazan se durio na grani i nije htio pustiti glas. Mama fazan je bila uporna. Nije prestala vježbati ni idućeg dana, ni onog drugog. Sve dok nije bila spremna za putovanje.

– Što će biti ako otkriješ da ne možeš izdržati toliki put?

– Onda ću se vratiti – rekla je – i vježbati sve dok ne budem imala snage poletjeti opet.

LIJENA PRIČA

– Danas neću ništa raditi! – rekla je Čovjekica. – Pogledaj čupavice. Leže ispod grma i uživaju.

– Mislim da je nemoguće ne raditi ništa – odgovorio je Čovjek.

– Samo gledaj! – rekla je Čovjekica. Uzela je knjigu i legla u mrežu za ljuljanje.

– Savršen dan za nerad! – rekla je zadovoljno i udubila se u čitanje. Glavni junak knjige bio je svjetski putnik. Opisivao je svoje putovanje. Čovjekica je u mislima krenula s njim.

– Nećemo tim putem. Opasno je! – opominjala je, ali junak je nije slušao. Uplašila se kada su trebali prijeći viseći most, prestala disati kada je junak zaronio u duboko jezero, češala se kad je opisivao kako su ogromni komarci napadali sa svih strana.

– Uh! Ja to ne bih mogla! – rekla je i sklopila knjigu. Pogledala je u nebo. Poneki usamljeni oblak putovao je nošen vjetrom.

– Da sam oblak, putovala bih baš kao onaj putnik iz knjige.

Zamislila je sebe kako plovi i taj joj se osjećaj tako svidio da se zanijhala malo jače i ispala iz mreže.

– Av av – uplašeno su skočile čupavice.

Čovjek je donio limunadu. Pili su i mazili mamu Av. Ona je uvijek bila blizu njihovih ruku.

– Kako je bilo ne raditi ništa? – pitao je uz osmijeh.
Av Av je uskočila Čovjekici u krilo.
– Kad već ne radiš ništa mogla bi me malo češati
po leđima! – rekla je na svom av av jeziku. I tako se
neradni dan završio.

ODLAZAK

– Piši nam! – rekla je Dugorepa i mahnula repićem.

– Čuvaj se, kre kre! – dodala je žaba.

– Nedostajat ćeš mi! – rekao je tata fazan.

Svi su se okupili ispod drveta na koje je mama fazan obavljala posljednje pripreme za put.

– Baš si hrabra! – nerado je priznao gavran.

Mama fazan nije oka sklopila otkako je kapetan lastavica najavila polazak.

– Polijećemo s obale jezera.

Budi spremna čim se dan probudi – odcvrkutala je i odjurila dalje.

– Tako sam uzbuđena! – pjevala je mama fazan. – Poželite mi sreću.

Zauzela je svoje mjesto u jatu.

– Pokret! – zacvrkutala je Kapetanica i ptice su se vinule u nebo. Mama fazan hrabro je zamahivala krilima. Dodijelili su joj mjestu pri kraju. Tamo je bilo najlakše letjeti. Najteže je bilo pticama na početku. One su kao strijela probijale oblake i olakšavale put onima iza sebe.

Tata fazan nije htio mahati u znak pozdrava. Ljutio se jer nije želio cijele zime biti sam.

Čovjekica i Čovjek su pili čaj na terasi.

– Pogledaj, ptice lete na jug! – rekla je ona. – Uvijek me uhvati tuga kada čujem pjesmu jata koje odlazi.

– Varaju li me moje oči ili u jatu leti i neka drugačija ptica? – čudio se Čovjek.

– U svakom jatu leti neka čudna ptica – rekla je Čovjekica. – A sada, na put do kuhinje, treba pospremiti nered.

SNIJEG

Pao je snijeg. Starom orahu glava je osijedila. Vitka breza na brežuljku zanosno se njihala u svojoj novoj, svjetlucavoj haljini. Vjeverica je grickala i orah i znatiželjno provirivala iz svoje tople sobice u drvetu.

– Hladnooo! – drhtala je Av Av dok je oprezno gazila snijeg.

– Koliko šećera u polju! – čudila se Av Av Av.

Bio je to prvi snijeg u njihovom životu. Zastale su ispred snježnog čovjeka koga su, večer prije, u dvorištu napravili Čovjek i Čovjekica. Na glavi je imao sak-siju za cvijeće.

– Dobar dan! – zalajala je mama Av.

Snježni čovjek nije odgovorio.

– Uobraženko! – odbrusila je Av Av Av.

Odjurile su dalje ostavljajući tragove u snijegu. Tata fazan skupio se u grmu i čitao pismo svoje supruge. Pisala je kako se sunča pored neke velike rijeke i kako je počela pisati priče.

– U svakoj priči zamislim i tebe i tako putujemo zajedno.

Tata fazan se nasmijao i odjednom mu je bilo toplije. Kao da je njegovo srce umotano u veliki, topli šal.

– Vrijeme je da ukrasimo kuću – rekla je Čovjekica.

Čupavice su dojurile iz polja, mokre i smrznute.

Umotali su ih u tople dekice.

Čovjek je zagrlio Čovjekicu. Svima je bilo toplo iako je vatra u peći oklijevala i tinjala kao da se nečeg stidi.

STRAH I STRANCI

Mama Av plaši se vjetra.

– Krošnjama drveća hoda nešto nevidljivo! Av Av, Opasnost! – laje bez prestanka.

– Ne plaši se! – umiruje je Čovjekica, ali mama Av prestane samo kad je Čovjekica uzme u krilo i mazi.

– Tolika djevojka a plaši se vjetra. Ne budi smiješna! – govori joj svilenim glasom koji čuva za posebne prigode. Čovjekica razumije kako strah peče. Ona se boji mraka. Kada Čovjek ostane dugo na poslu ona u kući uključi sva svjetla i pojača glazbu. Čupavice se skupe oko nje kao zaštitarke.

– Tolika djevojka a plaši se mraka! – zadirkuje je Čovjek kada se vrati.

Tata fazan plaši se da se njegovoj ženi ne dogodi nešto na putu. Vjeverica se plaši da će vrana otkriti njezino skrovište s lješnjacima.

– Samo se one ničeg ne plaše! – kaže Čovjekica jednog jutra. Iz polja dopire lavež. Av Av i Av Av Av susrele su se s lutalicama.

– Ovo je naša livada i naše dvorište i naša kuća! Brišite odavdje! – lajale su u glas.

– Samo prolazimo! – miroljubivo se oglasio vođa malog čopora i prijateljski ponjušio Av Av.

– Odlazite! – pridružila se lavežu mama Av.

– Možda bismo trebali potjerati te pse – brinula je Čovjekica.

– Pusti ih neka pokušaju same riješiti problem. Tako vježbaju samostalnost.

Lavež je prestao. Iz trave su zaplesala tri repića.

– Otjerale smo ih! – zalajala je slavodobitno Av Av Av.

– Ja sam se htjela igrati s njima. Nisi fer! – pobunila se Av Av.

– Stranci su opasni! – upozoravala je mama Av.

– Mogle smo ih upoznati pa više ne bi bili stranci! – zalajala je Av Av i ljutito legla u svoj krevetić.

– Upoznaj svoj strah i on će nestati! – mudro je zaključio Suncokret. – Strah je kukavica.

Suncokret je svoje mudre izreke posudio od Sunca i ponekad ih je izgovarao kao da ih je sam smislio. On se plašio zadirkivanja. Volio je samo nježne riječi i zagrljaje Sunca.

KUĆICA NA MJESECU

Noću, kada je nebo otkriveno i zvijezde spavaju bez pokrivača od oblaka, s Mjeseca dopire sitan la-vež. Kada sam ga čula prvi put mislila sam da sa-njam sve dok mu mama Av i njezine kćeri odgovo-rile. Svi psi u okolini su se pridružili ovom neobič-nom, svemirskom razgovoru.

– Gore ima nekoga! – rekla sam Čovjeku.

– I ovdje nas ima i gladni smo! – odgovorio je i po-digao poklopac s lonca.

Av avice su utrčale kao i uvijek kada se dodirnu lo-nac i poklopac.

– Pričaj nam! – rekle su Av Av i Av Av Av kada su se te večeri smjestile uz mene. – Želimo znati sve o njoj.

– O kome? – pitala sam. Nije mi se pričala ta priča. Uvijek plačem na kraju. Ali, one su bile uporne.

– Pričaj nam kako je odletjela na Mjesec – nisu odu-stajale.

Pripremila sam ubruse za plakanje i počela.

Davno, davno, prije nego ste vas tri došle na svijet, prije nego je Dugorepa ukrala prvi lješnjak a Sunco-kret se prvi put naklonio Suncu, u jednoj dalekoj zem-lji, živjela je Lajka.

– Je li imala svoju Čovjekicu? – pitala je Av.

– Nije! – rekla sam tužno.

– A kućicu? – pitala je Av Av.

– Ni kućicu! – šmrknula sam.

Jednog su dana po nju došli ljudi. Rekli su joj da su za nju izgradili kućicu na Mjesecu. Obukli su joj odijelo za astronaute i smjestili je u svemirsku raketu. Raketa je poletjela u nebo. Kroz okrugli prozor gledala je kako se Zemlja pretvara u klike.

- Strašno! – zalajala je Av Av. Sigurno se plašila.
- Nije joj bilo lako! – rekla sam. – Kad je, napokon, stigla na Mjesec, otkrila je da su je prevarili. Tamo nije bilo nikakve kućice.
- Zašto su bili tako okrutni? – pitala je, očajna, mama Av.
- Vjerovali su da rade nešto dobro! – odgovorila sam postićeno.
- Ne brani ih! – bunila se Av Av.
- Nijedan Zemljanin nije učinio nešto da je spasi? – pitala je mama Av?
- Svi su se radovali što je neko biće sa Zemlje odletjelo u Svemir – odgovorila sam postićeno.
- Kako se završava ta priča? – pitala je u suzama Av Av Av.

Morala sam, brzo, smisliti neki lijep kraj. Nakon tužnih priča nemoguće je lijepo spavati.

Jednom je na Mjesec sletio čudesan brod. Po Lajku su došla bića s planete Va. Odveli su je daleko, daleko.

- I sada tamo živi? – obradovala se Av Av.
- Ima li svoju kućicu? – pitala je Av Av Av.
- Je li sretna? – pitala je mama Av.
- Sretna je, još kako. Na planetu Va žive samo sretni psi. I nikad ne stare. Lajka je trebala vremena za učenje stranog jezika jer psi tamo laju naopako.
- Je li rekla odakle dolazi? – pitale su u glas.
- Sve im je ispričala. Sada ima svoje psiće. Ponekad dolete na Mjesec. Kad je noć zvjezdana na Zemlji se čuje njihov veseli lavež.

- Zašto ste našu majku poslali samu tako daleko?
 - pitaju ljude.
 - I mi smo ih čuli! – rekla je mama Av.
 - Uvijek im kažemo da mi nismo krivi – rekla je Av Av Av.
 - Vrijeme je za spavanje! – rekla sam i šmrknula.
- Onda smo podijelile zagrljaje. Jedan za mamu Av, jedan za čupavu Av Av, jedan za hitronogu Av Av Av i jedan za Lajku gore na Mjesecu.

TETKA ŽABA

– Nešto se čudno događa? – pomislila je sova. Zabrinuto je okretala glavu i pokušavala odgonetnuti odakle dolaze zagonetni zvuci. Nešto je šušalo, njuškalo, kuckalo u mraku ispod krova starog ambara. Nije se radovala novim stanarima. Voljela je svoj mir.

Onda se, jedne večeri, začulo cijukanje, pa lavež a zvjezdice su zatreperile kao da se dogodilo nešto važno i lijepo. Mjesec je prosuo pregršt najfinije mjesečine u čast i slavu stvorenja koja su upravo stigla na svijet.

– Ništa od mog mira! – uzdahnula je sova i huknula: – Sretno!

Mlada mama je odmarala dok su se njezine bebe meškoljile i spavale u toplom gnijezdu u sijenu. Mjesec je prošao sve svoje mjene kada je najradoznaliji mališan provirio kroz pukotinu u zidu staje.

– Kako je velik svijet! I kako čudno miriše! – Av av av! – govorio je svojim sestricama.

– I mi ga želimo vidjeti! Av! Av! – zagrajale su one.

– Morate biti oprezni, maleni moji! Svijet je lijep ali i opasan. Mala djeca moraju slušati svoje majke. – opominjala je mama i umivala jedno po jedno dijete.

Idućeg su jutro sve četiri njuškice provirile kroz pukotinu.

– Dobrodoši!– zacvrkutali su vrapci ispod strehe.

– Kako je sve veliko i čuderno! – divili su se psići.

Iako se njihova majka brinula i opominjala, psići su svakog dana u svojim istraživanjima odlazili sve dalje. U najudaljenijem kutku dvorišta škripao je stari bunar. Oko njega je bio skovan drveni trijem.

– Morate biti oprezni. Tamo živi stvorenje koje samo noću izlazi i oglašava se čudnim glasom. Nema šape ni dlake niti ima njuškicu kao mi, psi. Moglo bi vas pojesti da je malo veće, ali i ovako nisam sigurna kakvo bi vam zlo moglo učiniti.

– Čudovište! – uplašeno je zacvilio jedan psić a ostali su mu se pridružili. – Av! Av! Av! Strašno! Baš u našem dvorištu.

Uplašeni mališani prvih dana su se dobro čuvali da ne primaknu blizu bunaru. Ali, kako je vrijeme prolazilo a oni rasli, s njima je rasla i radoznalost.

– Možda mama pretjeruje! – napokon je rekla jedna sestrice. – Ona suviše brine. Kao da smo još uvijek bebe. Ja bih baš voljela vidjeti to čudovište. Rekla je da je manje od nas. Pa što nam može!?

– Nije to dobra ideja! – zalajao je najmanji psić. – Mogli bismo upasti u nevolju.

– Mamina maza! – narugao se najstariji psić.

– Nisam maza! – bunio se on.

– Jesi, jesi! Ti slušaš baš sve što ti mama kaže i zato uvijek dobiješ najviše od svega što donese.

– Kukavica! – dobacila je druga.

– Nisam! Nisam! – očajno je zalajao psić. – Ja sam hrabriji od svih vas!

– Dokaži! Ako se približiš bunaru, možda ti i povjerujemo!

Iako je drhtao od straha, mališan se zaputio prema bunaru visoko podignutog repića. Ostali su, preneraženo, utihnuli.

– Možda bismo ga trebali pozvati da se vrati! Mama će nas, sigurno, kazniti – rekla je jedna sestrice.

– Ako mu se nešto dogodi, svi ćemo biti krivi! – rekla je druga.

– Nismo ga mi natjerali! – nabusito je zalajao najstariji psić, pomalo ljubomoran jer su sestre dodale:

– Baš je hrabar!

Mališan se primicao otvoru za koji je znao da su vrata jazbine. Srce mu je kucalo tako snažno da se plašio da ga ne odaju njegovi otkucaji. Podigao je uši i trudio se biti tih koliko god su mu to njegove šapice dopuštale. Ispod trijema je bilo vlažno i mračno. Oprezno je provirio unutra.

– Uđi, dragi moj! – začulo se iz dubine.

Psić je poželio pobjeći istog trena da nešto u tom glasu nije zvučalo prijateljski i dobronamjerno.

– Ne plaši se! – nastavio je glas. – Nisam ja nikakvo čudovište.

Ohrabren, psić se zavukao kroz otvor i našao oči u oči s velikom žabom.

– Jadan ja, nema mi spasa! – pomislio je užasnut i sklopio oči.

– Jesi li za čaj? Imam i kolačiće. Gosti mi ne dolaze često. Kako se zoveš? – zakreketala je žaba u dahu da je jedva razumio što mu govori.

Psić se osmjelio i otvorio oči.

– Nisu mi još dali ime! – odgovorio je.

– Onda će meni pripasti čast da ti dam ime. Što kažeš na Krekrekru?

– To bi bio teško izgovoriti na psećem jeziku.

– Na drevnom jeziku vodenih stvorenja to znači hrabri mališan ili Mališa Hrabriša. Možemo ga skratiti. Neka bude sam Mah!

– Nisam ja baš neki hrabar psić – oprezno je odgovorio.

– Kako nisi? Zar su se tvoji brat i tvoje sestre usudili doći u jazbinu čudovišta? Takva hrabrost zaslužuje najljepše kolačiće koje jedna tetka žaba može pripremiti.

– Tetka! – zbunio se Mah.

– Zašto da ne? Svako dijete treba tetku.

Psić se udobno smjestio na prostirci od svježe trave. Vani je pržilo sunce. Kod tetke žabe je bilo baš prijatno.

– Pričat ću ti priču o jezeru u kome sam rođena. Znaš, žabe mogu disati u vodi! – govorila je dok je servirala slastice.

– Stvarno? – čudio se psić usta punih kolačića.

– I to nije sve. Kada sam bila sasvim mali punoglavac, rođa me je u svom kljunu donijela čak ovamo. Trebala sam biti njezin doručak, ali sam se spasila i sad sam tu.

– Strašno! Jedu li rode male pse?

– Ne, zlato moje.

Tetka žaba je pričala i pričala sve dok priču nije prekinuo lavež.

– Kako ste jednog od vas pustili da ode sam u tu jazbinu. Nisam li vas stotinu puta upozorila? Av! Av! – ljutila se mama i jurila prema otvoru. Psići su je slijedili pokunjeno.

– Gotovi smo! – rekla je jedna sestrice.

– Izlazi odmah! Av! Av! – lajala je mama.

– Ne ljuti se na dijete! Dobro je! – zakreketala je tetka žaba.

Te su večeri psići slušali dugu lekciju o opreznosti i poslušnosti.

– Nikad ne smijete dopustiti da jedno od vas bude u nevolji a da mu ostali ne pomognu!

– Rekla si da je tamo čudovište! – pokušao se opravdati najstariji psić.

– Braća i sestre brane jedni druge čak i od čudovišta. Sram vas bilo! Av! Av!

– Oprosti, mama! Neću više biti neoprezan. Tetka žaba je rekla da te moramo slušati – rekao je Mah.

– Tetka žaba!?

Zalajali su svi u glas. Mah je ponosno podigao glavicu i počeo pričati o jezeru i kolačićima i udobnim prostirkama od svježije trave. Potrajala je ta priča do duboko u noć. Čak je i sova slušala čudeći se. Te je noći kasno poletjela u lov. Drugog je dana mama otišla u posjetu tetki žabi. Psićima je zabranila da je slijede. Kada se, napokon, vratila, održala je djeci dug govor o opasnostima koje krije bunar.

– Izgleda da sam se prevarila! – rekla je na kraju. Žaba je sasvim drukčije stvorenje od onoga kakvim sam je zamišljala. Možete joj, ponekad, otići u goste. Ali, ne prečesto.

Tako je sklopljeno jedno neobično prijateljstvo. Mah je odlazio u goste tetki žabi i slušao priče o jezeru, dalekim zemljama i čudesnim ribama.

– Kada porastem, poći ću u svijet. Želim vidjeti jezero, planine i čudesna stvorenja iz tvojih priča.

– Samo naprijed! – hrabrila ga je tetka žaba. – I budi oprezan kako ti je rekla majka – dodala bi uvijek.

Svako dijete, imalo ono šapice ili ne, treba jednu tetku koja nije iz njegovog svijeta, tetku koja će ga ohrabrivati, pričati mu priče i peći kolačiće, tetku u čijem će se domu osjećati kao svjetski putnik, kraljević i Mališa Hrabriša. Čak i kada poraste.

KRALJEVSTVO SRETNIH ŠAPICA

Živjeli jednom, u jednoj dalekoj zemlji, kralj i kraljica. Bili su sretni kako samo u bajkama netko sretnan može. Kraljica je s mnogo ljubavi pripremala najukusnija jela svom kraljevskom mužu. Kralj nikad nije odlazio u rat jer nije htio rastužiti svoju voljenu pa je u cijelom kraljevstvu vladao mir. Vojnici su čuvali ruže, hortenzije i ostalo cvijeće u kraljevskom vrtu. Jedine bitke u koje su se upuštali bile su one protiv biljnih ušiju koje su neumorno napadale kraljevski vrt.

Ipak, nešto je u cijeloj toj priči nedostajalo. Kralj je silno želio kćer. Ponekad je tako glasno uzdisao da se oko dvorca podizao povjetarac a ruže su uznemireno njihale svojim prekrasnim glavama.

– Zar kraljevskom paru nismo dovoljne mi i naša rascvjetala djeca? – ljubomorno su žuborile laticama.

Kraljica je zamišljala kako šije najljepše haljinice i kako kćer uči čitati. Kralj je sanjao kako je vodi na pecanje. Uzalud su čekali rode svakog proljeća. One su prelijetale visoke kule dvorca, ali nikave bebe nisu donosili kraljevskom paru. I baš kada su sve nade bile izgubljene, u vrtu se pojavila najslađe stvorenje na svijetu. Imalo je malene bijele šapice, čupave uši i krzno boje meda.

– To nije ono što smo očekivali! – govorio je zbunjeni kralj dok je kraljica u naručju njihala neočekivano blago.

– Pa šta ako ima četiri noge i čupave uši! Mi ćemo je voljeti najviše na svijetu! Sjeti se samo kakvih je sve princeza bilo. Sićušnih kao Palčica, razmaženih kao ona što joj je smetalo zrno graška. Neke su spavale sto godina i prespavale cijelo djetinjstvo.

– Kako ćemo je zvati? – popuštao je kralj.

– Neka se zove Tora! – rekla je kraljica.

Princeza je mahnula repićem.

– Vidiš! Sviđa joj se njezino ime! – rekla je kraljica i zaplesala s Torom u naručju.

Kraljevske su vjestonoše objavile vijest. Stigla je princeza! I svi su joj se obradovali jer je Tora bila toliko dražesna da je lako osvajala svačije srce. Igrala se s djecom u kraljevskim vrtovima, ali dobro pazeći da ne povrijedi niti jednu ružu. Jurila je leptirove, osluškivala pjesmu ptica i mahala repićem kada bi joj ponudili slatkiše. Plašila se vjetra pa ju je mama morala nositi u naručju kada bi kakav nestašni povjetarac zanjihao krošnje drveća. Svake je večeri odlazila na spavanje ispod svoje žute dekice a njezini kraljevski roditelji brižno su je pokrivali da se ne prehladi. I tako su, u svom rascvjetalom kraljevstvu, živjeli sretni i u ljubavi, do kraja života.

SADRŽAJ

<i>Sanja Tomić: U SVIJETU SRETNIH ŠAPICA, LIJEPIH RIJEČI I RADOSNE DJECE</i>	5
<i>Mirsad Bećirbašić: POVEDI ME U KUĆICU NA MJESECU</i>	7
LONČIĆU, SKUHAJ MI PRIČU!	11
LIJEPO PONAŠANJE.	21
DOBRO JUTRO!	24
NAJLJEPŠE MJESTO NAS SVIJETU	27
KRADLJIVICA	29
PUTOVANJE	32
LIJENA PRIČA	34
ODLAZAK	36
SNIJEG	39
STRAH I STRANCI	42
KUĆICA NA MJESECU	44
TETKA ŽABA	48
KRALJEVSTVO SRETNIH ŠAPICA.	54